

CONFERINȚELE ADMINISTRATIVE DIN ANUL 1943
PRIVIND DEZVOLTAREA ECONOMICĂ ȘI SOCIALĂ A
JUDEȚELOR ARGEȘ ȘI MUȘCEL

DAN OVIDIU PINTILIE*

Prin adresa nr. 1905 din 6 februarie 1943 înaintată Ministerului Agriculturii și Domeniilor, prefectul județului Argeș, Constantin C. Popescu, preciza că în urma grelelor încercări prin care trecuse județul, respectiv inundațiile din 1941, care au pricinuit pagube imense și lucrări de refacere necesare, județul a fost ales și declarat de guvern, „județ model”.

Județul Argeș „care de atâtea ori a stat creștet de lumină și de putere pentru neamul nostru”, trebuia să-și găsească mijloacele pentru afirmarea posibilităților lui economice și pentru o minimală dezvoltare tehnică a condițiilor în care trăiau locuitorii județului. Pentru aceasta, autoritățile trebuiau să se ocupe de probleme mari, de perspectivă și de lucrări cu caracter general și de durată.

Pentru realizarea programului județean, pe care îl urmărea guvernul și în special mareșalul Ion Antonescu, originar din Pitești, era necesară îmbunătățirea activităților administrative prin metode, mijloace și experiențe care trebuiau aplicate, în comun, de toți specialiștii pentru realizarea modernizării județului și a orașului Pitești.

La lucrările Conferinței Administrative organizată la Pitești în 16 mai 1943 la care a participat și vicepreședintele Consiliului de Miniștrii, Mihai Antonescu, primarul orașului, lt.col. Emil Poruțiu arăta că, conform dorinței mareșalului, „orașul Pitești va deveni un centru mult mai important decât în trecut”, fiind necesare lucrări de sistematizare și anume: construirea bulevardului Eroilor, de la Grădina Publică până la Cimitirul Eroilor, realizarea unui centru civic al orașului, în fața Cercului Militar, unde urma să fie situate clădirile autorităților, transformarea pădurii Trivale într-un parc protejat pentru recrearea populației și a străinilor care ar fi vizitat orașul, iar în partea de jos a orașului, construirea unui parc sportiv protejat de un dig¹.

Pentru realizarea programului de investiții pe anul 1943-1944, erau necesare refacerea și repararea șoselelor, a podurilor și podețelor pentru care erau însărcinați ministrul lucrărilor publice, ing. C. Bușilă, un tehnician desăvârșit și secretarul general de la finanțe, Eugen Demetrescu.

* Serviciul Județean Argeș al Arhivelor Naționale, Pitești.

¹ Serviciul Județean Argeș al Arhivelor Naționale (în continuare S.J.A.N. Argeș), *Colecția de Documente*, pachet XC/16, f. 4.

În ceea ce privește lucrările edilitare, cu toată dorința pe care conducătorii țării din acea vreme o aveau ca mai ales Argeșul „să primească o înfățișare potrivită cu sensul său istoric și cu temeiurile de tradiție românească pe care le cuprindea, ca și prestigiul pe care trebuia să-l aibă o necropolă de regi și voievozi”, „împrejurările de război” cereau ca toate cheltuielile să fie „închinat armatei și conservării statului”. Cu toate acestea, cu toate greutatea și cheltuielile a un miliard de lei pe zi pentru nevoile statului, trebuiau totuși declanșate unele opere de perspectivă mai lungă, trebuiau făcuți pași înainte în această realizare².

Era necesar, pentru Pitești și Curtea de Argeș o gândire nouă pentru evoluția celor două orașe în viitor, iar cu ajutorul tehnicii noi să se evite unele greșeli făcute până atunci în dezvoltarea acestora.

Aceste greșeli erau unele „omisiuni sau modul” cum au fost pavate unele străzi, precum și „însăpăimântătoare greșeală pentru Curtea de Argeș de a lăsa mănăstirea lui Manole, Necropola Voievozilor și regilor năpădită de o serie de case care nici măcar nu arătau mai bine”. Mihai Antonescu declara: „ori de câte ori trec la mănăstirea Curtea de Argeș, vă mărturisesc, fără să ofensez prin aceasta pe cei de la Curtea de Argeș, am sentimentul că mi-ar face bine să închid ochii până când intru în curtea mănăstirii... Văd cum marea mănăstire, mormântul regilor întemeietori de țară, stă ca o parte răstignită între un mal surpat și un pod ca oricare altul, mă cutremur de lipsa de răspundere pe care o punem și în lucrurile mari, nu numai în lucrurile mici”. De aceea, lucrul care trebuia făcut cel dintâi era ajutorul pentru orașul Curtea de Argeș și mănăstire: „Este o datorie de pietate, de recunoștință, de respect; nu este nici vanitate argeșeană, nici voința de a transforma un mic oraș de provincie în nu știu ce monument urbanistic sau instrument de propagandă internațională, este vorba pur și simplu, de decența de a ști să facem din locul unde ne așezăm recunoștința pentru întemeietorii neamului”.

Se solicita ministrului Bușilă, publicarea organizării unui concurs pentru cea mai bună lucrare, cel mai bun proiect de reconstrucție „a cartierului mănăstirea Curtea de Argeș” și de fixare a unei noi șosele „care să poată să arate și străinului și tânărului cu simț moral și simț estetic care va veni la Curtea de Argeș, că cel puțin, pentru viitor ne pregătim să creăm ceva care să înfrunte vremea”.

Acest proiect trebuia însă legat de dezvoltarea industrială care urma să fie făcută, și anume, aducerea unei fabrici pentru dezvoltarea industriei lemnului, precum și a unei fabrici de placaje. Se inițiasse deja construirea unui abator comunal care se ridica la suma de 6.000.000 lei.

Trebuia studiat care străzi și cartiere puteau fi refăcute prin expropriere, dărâmări sau reconstrucții și care din marile construcții care existau deja în Curtea de Argeș puteau fi valorificate prin creări de piețe înconjurătoare, prin dezvoltări edilitare noi sau prin refacerea unora din cartierele vechi.

Toată dezvoltarea industrială a orașului nu ar fi fost posibilă din cauza lipsei de comunicații și a planurilor cu drumuri și șosele care erau, fie în fază de proiect, fie nu existau deloc. În fază de proiect, dar din păcate de 40 de ani, era linia Curtea de Argeș la Râmnicu-Vâlcea, precum și drumurile care se îndreptau spre Pitești sau spre Transilvania. Era nevoie și de o gară nouă care să deservească pe toți cei care veneau

² *Ibidem*, f. 9.

sau plecau din oraș. Ca urmare, s-a hotărât constituirea unei comisii de sistematizare formată din arhitecți și oameni pricepuți în urbanism atât de la Ministerul Lucrărilor Publice cât și de la Ministerul de Interne, pentru dezvoltarea localității Curtea de Argeș, din punct de vedere administrativ, cultural, economic etc.

Prefectul județului împreună cu secretarul general al Ministerului Finanțelor, au stabilit un program pentru refacerea unor poduri importante cum era podul de pe Vâlsan, de pe drumul Merișani-Brădet, de la Mușetești, precum și alte poduri din care unele trebuiau neapărat refăcute, urmând ca suma totală conform unui proiect să se ridice la 33.000.000 lei, bani ce urmau să fie dați de Ministerul de Interne, respectiv de generalul C.Z. Vasiliu, ministru subsecretar de stat la Ministerul de Interne.

Desigur, intențiile erau bune, dar nu existau bani suficienți, pe lângă faptul că ministerele nu colaborau între ele, astfel că exista riscul ca anumite lucrări de la un minister să nu fie cunoscute de alt minister cu toate că aveau aceeași profil. De aceea, se propunea alcătuirea unui program de lucru lunar întocmit de Consiliul de Miniștri, pe departamente.

Conducerea de atunci a țării era „obsedată” de două probleme economice pe care doreau să le rezolve și anume: canalul Dâmboviței și problema „turbinei electrice” de la Curtea de Argeș.

Dintre lucrările cu caracter tehnic care se preconizau a se efectua la Curtea de Argeș era construirea unui baraj pentru captarea apelor ce ar fi putut rezolva, printr-o uzină electrică, problema furnizării luminii electrice pentru Curtea de Argeș. Totodată, s-ar fi rezolvat și problema inundațiilor, care chiar dacă ar fi însemnat cheltuieli deosebite, „trebuia, la un moment dat să avem curajul să privim în față problema și să încercăm să rezolvăm lupta cu natura”. S-ar fi evitat astfel prin acele investiții plata cheltuielilor care trebuiau făcute în fiecare an cu despăgubirea celor inundați, pe lângă faptul că se putea crea acolo „o stare de așezare și de economie creatoare, în locul neliniștii și nestatorniciei de azi”. Uzina ar fi trebuit să aibă o capacitate de 1.000 de megawați, costurile urmând să se ridice la un miliard de lei, dar se rezolva problema inundațiilor atât la particulari cât și la Stat, în regiunea de nord a județului. Numai pagubele din inundații se ridicaseră în ultimii trei ani (1941-1943) la 600.000.000 lei și inundarea a 25.000 de ha. În cadrul conferinței de la Pitești, ministrul C. Bușilă afirma că nu putea să estimeze sumele necesare pentru începerea lucrărilor, existând doar un studiu pe această problemă.

S-a ridicat problema restaurării „Cetății lui Țepeș Vodă” de la Poienari, care suferea din cauza inundațiilor anuale din acea regiune, monument medieval, aproape dărâmat ca și Cetatea Neamțului. La acest monument, în fiecare an, avea loc o solemnitate, o tradiție care aducea acolo nu numai pe cavalerii ordinului „Mihai Viteazul”, dar și foarte mulți străini care participau din curiozitate.

În județul Argeș unde mișcarea cooperatistă, ca și în Mușcel, era dintre cele mai vechi, s-a constatat că sistemul bancar și cooperatist din zonă era format din peste 120 de firme și foarte multe bănci populare care aveau o activitate mică, fiind firme de lichidare a creanțelor de succesiune sau lăsau să se scurgă termenul pentru care au intrat în conversiune conform legii. Pentru rezolvarea acestei probleme, se cerea generalului C. Constantin, subsecretar de stat al Aprovizionării constituirea și repartizarea mai bună în județ a cooperativelor, mai ales a celor de producție în regiunea de sud, regiune pomicolă, „unde nenorociții de producători erau speculați de

intermediari”, iar în regiunea de nord se dorea existența unor cooperative de producție forestiere foarte importante pentru exploatarea și protejarea pădurilor. În regiunile pomicole se dorea construirea de fabrici de marmeladă, cel puțin trei, în primă instanță.

Existau o serie de societăți petroliere deținătoare de rafinării care cereau să fie mutate în județul Argeș, mai ales ținând seamă de perspectiva exploatării petrolului, în regiunea Săpata, precum și a proiectelor de deplasarea a industriei aeronautice militare. Planurile necesitau proiecte și studii în colaborare cu Ministerul Economiei Naționale și Ministerul Aerului, dar care depășeau perioada anilor 1943-1944, urmând să se aloce sume atunci când acestea erau gata³.

Era greu să se realizeze în câteva luni ceea ce nu s-a făcut ani de-a rândul iar sumele vehiculate se ridicau la 300.000.000 lei pentru construcții și 200.000.000 lei pentru lucrări edilitare. Desigur, se dorea a se face din Argeș un județ model dar nici nu se putea crea regimuri preferențiale între județe pentru că se putea ajunge „să dezechilibram și să avem stări de neliniște în țară”.

Pentru refacerea celor 166 de biserici și terminarea celor 19 în construcție, Emilian, episcop al Argeșului, socotea că erau necesari 70.000.000 lei într-un singur an, dar neputându-se aloca aceste sume, trebuia o ordine de preferință a acestor lucrări. Problema sanitară care în județ, în parte, era rezolvată trebuia continuată cu construirea de dispensare în diferite comune, precum și a unui spital cu 150 de paturi în Pitești sau Curtea de Argeș. În ceea ce privește învățământul, era foarte greu în perioada de război să se facă construcții noi. Trebuiau făcute reparații acolo unde acestea erau indispensabile, iar clădiri noi numai acolo unde ar fi fost nevoie de un local care să deservească o populație lipsită de școală. Era nevoie de asemenea de construirea unui funicular pe Valea Vâlsanului pentru transportul materialelor lemnoase, a unui local propriu pentru Direcția Silvică din Pitești și o atenție specială pentru regiunea Lovișteea unde oamenii „până acum nu au văzut un tren”.

Valea Argeșului era dominată de farmecul naturii care la data tinerii conferințelor, efectele nocive ale civilizației nu pătrunseseră. Exploatându-se inteligent climatul, altitudinea, vegetația și bogăția de ape se putea realiza un centru climateric de mare viitor. Brădetul, Cumpăna și Curtea de Argeș, puncte balneoclimaterice, deschideau posibilități mari pe dealurile înconjurătoare pentru amenajarea unor terenuri pentru „sportul alb” și înființarea unor școli de schiori pentru atragerea unui mare număr de sportivi. Brădetul era punctul de unde se putea face ușor ascensiunea muntelui Moldoveanu, cel mai înalt dintre toți munții României și tot aici, Cheile Vâlsanului cu vegetație braziliană, puteau fi abordate imediat. Apele sale erau pline de păstrăvi iar regiunea încă necunoscută și neexploatăta rațional⁴. Un prim pas în această direcție a fost refacerea legăturii între Curtea de Argeș și Cumpăna, printr-o linie ferată îngustă construită după inundațiile din 1941. Drumul pe calea ferată se putea face cu o drezină pe care prefectul C. Popescu o primise în dar de la societatea Reșița, prin administratorul său delegat, col. Levezeanu, pentru un studiu juridic pe care prefectul îl efectuase pentru societate. Valoarea acestei drezine dăruite de prefect județului Argeș depășea totalitatea sumelor primite ca salariu pentru 27 de luni de activitate în Argeș. Astfel, 17 octombrie 1943, s-au inaugurat cei 22 de km de la Oiești la Cumpăna,

³ *Ibidem*, f. 59-60.

⁴ *Ibidem*, XC/8, f. 28-29.

reprezentând șosele, poduri și cale ferată îngustă care reprezenta o operă exclusivă a guvernului. Această linie de exploatare refăcută a putut să pună în valoare imensul bazin forestier și viața să fie readusă la cele normale, pentru că linia era singurul drum de legătură prin munte pentru toți localnicii.

În ceea ce privește Piteștiul, pentru care exista un plan de sistematizare aprobat de Ministerul de Interne, acest oraș trebuia îngrijit și refăcut și al cărui centru, până la 1916, „era un adevărat exemplu de așezare morală și dezvoltare echilibrată”. Doar până la 1916, într-o perioadă de mai puțin de 30 de ani, Piteștiul a izbutit să aibă liceu și spitale, a izbutit să-și fixeze o serie de lucrări urbanistice, ca parcul Trivale, să-și dezvolte o serie de artere importante, ca bulevardele lui, dar de atunci orașul a amorțit⁵. De la 1916 până în 1943, Piteștiul a stat pe loc și în unele privințe, chiar a amorțit.

Piteștiul trebuia refăcut, „nu cu un spirit de revoluție costisitoare și tulburătoare, ci cu o măsură de idealism și cu o voință neînduplecată de realizări, care trebuie să fie cuprinse în programul edilitar și în planul de sistematizare, pe care să-l urmeze de acum înainte toți cu sfințenie”.

Cu toate că poporul român „era un popor de oameni deștepți, idealști, creatori...avea cel mai penibil simptom de lipsă de continuitate. În orice domeniu, ne-am făcut aproape întotdeauna o pasiune chiar nu numai din a recunoaște numai opera noastră și a denigra și contesta ceea ce a făcut altul, dar am avut adesea, alături de lipsa de coeziune și de voința de împlinire printr-un sistem comun, am avut aproape pofta searbădă, aspră, de a dărâma ceea ce a făcut altul și de a face altfel decât cum a făcut predecesorul, indiferent de ceea ce ar fi făcut”.

Din acest neastâmpăr lipsit de religie și de continuitate, România nu avea nici până la data când avea loc conferința un plan național, nici în domeniul spiritual și nici în domeniul instituțional. Se preciza că biserica și școala, de exemplu, trec de la o improvizație la alta, fiecare ministru venind cu câte o lege, astfel că: unul vroia liceu de șapte clase, altul liceu de opt clase, altul liceu real, altul liceu modern, alții doreau învățământ teoretic sau învățământ practic. În domeniul bisericii, de asemenea, unii veneau cu metode administrative iar alții cu metode canonice. Aceeași lipsă de sistem național, aceeași lipsă de coeziune exista și în domeniul spiritual, economic etc. Statul, „după ani de gălăgios naționalism”, nu avea un plan de apărare al economiei naționale. Industria și comerțul, respectiv toată viața economică a țării era lăsată în bătaia vânturilor. Din păcate, majoritatea economiei românești era deținută de capitalurile străine investite în lipsa capitalului românesc și care nu se puteau inventa foarte repede. Pe lângă aceasta „...avem slăbiciunea psihologică, morală, ca să urâm aproape pe românul care se îmbogățește și să aplaudăm sau în orice caz să fim indiferenți, atunci când se îmbogățește un străin”. Dacă se realiza ceva, în orice domeniu de activitate economică de către un cetățean, proprietar român, munca lui trebuia să fie bănuită sau că a fost furată sau că a fost ajutat de vreunul din oamenii politici, iar atunci când nu se izbutea al denigra erau minimalizați, declarându-se că: am moștenit totul și nu are niciun merit în realizările sale.

Piteștiul, prin populația care a locuit și a trăit aici, prin elitele sale, prin oamenii pe care i-a dat adesea Argeșul la conducerea țării și prin tradiționalismul

⁵ *Ibidem*, XC/16, f. 12-13.

politic pe care l-a avut întotdeauna Argeșul, va rămâne, sigur, un oraș de cultură, de școli, un oraș care să poată sta temelie la tradițiile românești.

Ținând seama de nevoile creatoare în viața economică și de nevoile apărării naționale, Argeșul care avea atâtea zone pomicole și agricole, trebuia dotat cu o industrie legată de structura lui și anume: fabrici pentru prelucrarea fructelor, pentru prelucrarea pastelor făinoase, pentru folosirea grânelor din zona de sud, dar în același timp, fabricile trebuiau să fie legate de o rețea de căi de comunicație necesare și pentru apărarea națională.

Cele mai frumoase orașe, erau acelea așezate pe coline, cum era Roma, din înălțimea celor șapte coline ale sale, cântate de Ovidiu și ca urmare, Piteștiul, situat între două dealuri trebuia dezvoltat în sus, care împreună cu apele existente puteau face frumusețea orașului. Ca urmare, se dorea dezvoltarea industrială spre sud și spre nord a județului, orașul Pitești ridicat pe culmi și folosirea terenului de la poalele lui ca parcuri, terenuri sportive care să dea oamenilor clipe de liniște și să ducă la o dezvoltare simplă a orașului.

Bulevardul Eroilor care se oprea la strada Exercițiu, trebuia să capete o însemnătate mare, iar pentru centrul orașului, transformarea dintr-o zonă liniștită, tradițională, conferită de Grădina Publică, prin dărâmarea acesteia și înlocuirea cu o piață în fața Cercului Militar, prin dărâmarea caselor dintre Șerban Vodă și Grădina Publică, deschizându-se astfel un mare spațiu. Se socotea că dărâmarea din fața Cercului Militar ar putea avea sens numai dacă s-ar întinde spre stânga degajând tot spațiul până la Biserica Sf. Nicolae, pentru a pune în valoare și acest monument religios și dacă se putea merge mai departe – în funcție de bani care se puteau obține – spre piață, pe strada Doamna Bălașa.

Înainte de dărâmare trebuia să se studieze dezvoltarea în viitor a orașului și să se traseze noile bulevarde. Trebuia rezervată în regiunea apelor de jos a cât mai mult teren pentru parcuri și terenuri sportive, iar în regiunea de sus, de la pădurea Trivale, trebuiau realizate parcuri „sănătoase” și cartiere noi care urmau a fi construite prin lucrări edilitare, deschideri de străzi, iar apoi să fie vândute de către primărie astfel încât doritorii „să-și cumpere...într-un cartier frumos și sănătos casele lor, ei fiind atrași de prețurile care nu trebuie să fie excesive, fiindcă numai așa vom izbuti să dezvoltăm mai repede orașul”⁶.

Fiindcă proprietatea era temelia neamului, iar în Argeș, întotdeauna a fost un tradiționalism legat de proprietate, se dorea înființarea unor societăți de construcții care prin acordarea de credite pe termen mare să lucreze la dezvoltarea orașului în cele mai bune condiții, prin construirea unor case de același tip și care să se poată constitui într-un ideal pentru populația „așezată a Piteștiului” și despre proprietatea lui.

În primăvara anului 1943, convocați la cabinetul mareșalului Antonescu, factorii economici din guvern, împreună cu prefectul din Argeș, au discutat problema reamplasării uzinelor I.A.R. de la Brașov la Pitești⁷. Mareșalul a hotărât, singur, ca fabrica de motoare pentru avioane să fie construită la Colibași, cea pentru fuzelaje la

⁶ *Ibidem*, f. 20-21.

⁷ *Ibidem*, XC/8, f. 54.

Pitești, iar cea pentru elice la Curtea de Argeș „Nu vreau să vă stric Trivalea, afirma mareșalul, uitându-se la prefectul Constantin C. Popescu”⁸.

Reamplasarea uzinelor IAR reprezenta o mare „lucrare industrială” apreciată atunci la valoarea de 18 miliarde de lei. S-au dat dispoziții arhitecților Doicescu și Ioșu să sistematizeze regiunea Colibași, înglobând-o la Pitești, unde stabilirea sediului principal, presupunea proiectarea unui cartier nou, pe platoul cimitirului, în imediata apropiere a pădurii „Trivale”.

Prefectul județului, avea și el un plan cu pădurea și anume construirea unui Institut de Hidroterapie și ridicarea unui mare hotel turistic mai ales că Piteștiul avea o climă admirabilă cu o altitudine de 272 de metri, verile fiind răcoroase iar iernile lipsite de vânturi. Apropierea numai la 114 km de București, ar fi permis atragerea, săptămânală, de turiști de pe sufocanta Valea Prahovei. Ca să se poată realiza aceste lucruri era nevoie de o șosea asfaltată între București și Pitești care însă nu era realizată decât până la km 32. Prefectul a fost ascultat cu atenție și chiar a fost aprobat la început acest proiect. Ulterior, când șoseaua a început să se realizeze s-a constatat că devizele până la Pitești depășeau suma de un miliard de lei, costul unui km asfaltat ridicându-se atunci la 18.000.000 lei. S-a mai aprobat accelerarea construcției șoselei Pitești - Curtea de Argeș care era construită doar până la Merișani. Prefectul împreună cu generalul Nicolau au prospectat de asemenea locul pentru construirea Fabricii de Fuzelaje, în comuna Prundu, lângă Pitești, mai ales că deasupra acesteia se afla și noul aeroport înființat la Geamăna.

În cadrul Conferinței administrative ținută la Președinția Consiliului de Miniștri din 27 mai 1943, s-au prezentat reprezentanților principalelor ministere (Interne, Finanțe, Lucrări Publice, Agricultură, Educație Națională, Mine, Aprovizionare, Sănătate etc.) unele proiecte de programe de investiții pe anul 1943-1944 pentru refacerea drumurilor județene în valoare de 67.300.000 lei; pentru refacerea podurilor importante, 90.600.000 lei; pentru refacerea drumurilor distruse de ape, diguri, asanări și stabilizări de terenuri, în valoare de 50.000.000 lei, în total 207.000.000 lei. Desigur, acestea fuseseră stabilite în proiecte, dar în realitate, legea creditului județean și comunal stabilea că ceea ce dădeau ministerele din bugetele lor, ca ajutoare, trebuiau restituite de către orașe. Din păcate, acestea nu aveau bani nici pentru acoperirea nevoilor locale, cu atât mai puțin de a rambursa sumele alocate pentru refaceri. Ar fi fost o iluzie din partea Ministerului Finanțelor să creadă că sumele împrumutate pentru șosele, poduri, diguri, îndiguiri, investiții ar mai putea fi rambursate vreodată. Pentru rezolvarea problemelor financiare s-a stabilit schimbarea legii, în primul rând, al articolului 8, și anume „investiții specificate” astfel încât și condițiile de rambursare să fie mult mai ușoare pentru comune.

În ceea ce privește Costeștiul, participanții la Conferință, arătau că deși „este un orașel”, acolo era o problemă, o dramă întreagă, deoarece „nu e nici oraș, nici sat, este ceva condamnat de când s-a născut”. Nu aveau nici local administrativ ca lumea. Era necesar întocmirea unui plan de sistematizare urmărindu-se dacă unele clădiri din Costești, puteau fi vândute iar altele transformate, astfel încât să se construiască un palat administrativ fie în combinație cu judecătoria, fie cu o altă autoritate⁹.

⁸ *Ibidem*, f. 54.

⁹ *Ibidem*, XC/16, f. 65.

Pentru județul Mușcel era necesară examinarea problemei mănăstirii „Negru Vodă”, precum și a celor de la Aninoasa și Vieroși. Trebuia terminat liceul de la Câmpulung și refăcute școlile din lemn de la Valea Mândrei, Slobozia, Furnicoși și Vlădești care funcționau „în condiții îngrozitoare”. Nu se dorea refacerea sanatoriului de la Mihăiești care ar fi costat câteva sute de milioane de lei, sume care nu puteau fi găsite în starea prin care trecea țara. Era necesară îmbunătățirea alimentării cu apă a orașului Câmpulung, luându-se apă de la Vișoiu care ar fi costat doar 100.000.000 lei pe an și nu de la Lerești, unde exploatarea ar fi costat mai mult.

Totalul sumelor care se puteau aloca pentru lucrările din anul 1943 se ridicau la 60.000.000 lei cu o treime mai mult decât la celelalte județe și jumătate decât s-a dat la Argeș¹⁰.

Din păcate, evoluția ulterioară a evenimentelor va determina ca programele stabilite pentru dezvoltarea județelor Argeș și Mușcel să fie abandonate atât din cauza lipsei fondurilor, cât și a operațiunilor militare. Ca exemplu, poate fi prezentat faptul că, în anul 1944, din cauza bombardamentelor a fost evacuată fabrica de motoare pentru avioanele I.A.R. de la Brașov la Colibași, iar componente ale armamentului de bord și elicea avionului se vor fabrica la Câmpulung Mușcel, în cadrul Fabricii Letea, ulterior devenind uzina ARO Câmpulung.

Cu toate acestea, majoritatea celor stabilite în Conferințele administrative din anul 1943, vor fi reluate după anul 1948, de către urmașii prefectului Constantin C. Popescu și care au reușit de-a lungul anilor, până în prezent, să facă din județul Argeș, un județ cu putere economică, iar orașele Pitesti, Curtea de Argeș și Costești să devină adevărate centre social-culturale și economice.

THE ADMINISTRATIVE CONFERENCES FROM 1943
REGARDING THE ECONOMICAL AND SOCIAL DEVELOPEMENT
OF THE COUNTIES ARGEȘ AND MUȘCEL

Abstract

The report describes the performance of the administrative conferences, dated on 1943, that took place in Pitesti, concerning the economical and social development of Arges and Muscel counties. The Arges County was selected and declared by the government of that time a “county of reference”, having as aim for Pitesti and Curtea de Arges towns to become important social-cultural and economical centers.

¹⁰ *Ibidem*, f. 76.